2017 “Ένα γκρίζο που φέγγει και παρηγορεί”. Σκέψεις πάνω στην ζωγραφική του ποιητή Τάκη Σινόπουλου, με αφορμή την έκθεση των έργων του στον Γαβριηλίδη (Φθινόπωρο, 2017

Ένα γκρίζο ποὺ φέγγει καὶ παρηγορεῖ

Κοιτώντας ἐπίμονα τὰ ἀσπρόμαυρα μελάνια τοῦ Τάκη Σινόπουλου ποὺ περιλαμβάνονται στὴν παροῦσα ἔκθεση, μοιάζει νὰ μᾶς ἀποκαλύπτονται εἰκόνες ἀπὸ σκασμένους κορμοὺς δέντρων, σκιερὰ φυλλώματα, αὐλακωμένο ἄνυδρο χῶμα, χάρτες μεγαλουπόλεων, κατόψεις ποταμῶν, σοβατισμένους τοίχους ἀγροτικῆς κατοικίας ἢ ἄλλοτε πάλι λεπτομέρειες ἐστίασης σὲ μικροσκοπικὲς περιοχὲς τοῦ δέρματος. Θὰ μποροῦσε κάθε ζωγραφική του ἐπιφάνεια νὰ εἶναι κάτι ἀπ’ ὅσα προανέφερα ἢ καὶ τίποτα ἀπὸ αὐτά. Θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ εἶναι νησάκια διάσπαρτα σὲ ἀσάλευτη θάλασσα ἤ, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος, κάτι *σὰν κάμπιες φωτεινὲς σαλεύοντας πάνω σὲ μαῦρα φύλλα* («Ἅδης») ἢ *μιὰ θάλασσα σκιὲς καὶ φῶτα στὴν ἠρεμία / τῆς αἰωνιότητας* («Ἡ γνωριμία μὲ τὸν Μάξ», 1956).

Ὡστόσο, πρόκειται γιὰ ἔργα ἀφαιρετικά, χωρὶς τὸν παραμικρὸ μίτο ἀφηγηματικῆς φιγούρας, μὲ ἐσωτερικὴ δομὴ ποὺ, ἂν καὶ μπορεῖ νὰ ἔχει προκύψει τυχαῖα, ὁ ποιητὴς ξέρει πῶς νὰ τὴν ὁδηγήσει ἔτσι ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι καθαρὸ καὶ ταυτοχρόνως ἀνοιχτὸ σὲ πολλαπλὲς ἀναγνώσεις. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση συμβάλλει καὶ τὸ ἔντονο στοιχεῖο τοῦ ρυθμοῦ ποὺ διακρίνει τὴ δουλειά του.

37